

נורית

נורית כבר לא תפגוש אותי על השביל ותשאל מה נשמע. נורית שכשהיא שואלת זה כי אכפת לה באמת.

נורית, איך יום אחד בכיתה י' אבא שלה הביא אותה מחדרה עם המשאית שלו, לתת לה חינוך קיבוצי שומרי. ההורים, ממייסדי קיבוץ עמיר בגליל העליון ונורית מהבנים הראשונים של הקיבוץ. כשמתמקמים בחדרה והחידק הקיבוצי עדיין במשפחה, נורית תגשים את החלום. איזה יפה, איזה חיוך, התלמידה השקדנית שלמזלי אני יושב על ידה בכיתה ובטוב ליבה נותנת לי להעתיק ממנה במבחנים.

נורית, מיפהפיות קבוצת "נשר" שכולם רוצים אותה, כל הבנים מנסים להגיע אליה ורק חגי זוכה כשהם משרתים יחד ב"גולני".

ואחר כך חברים צעירים בקיבוץ והרבה עבודה וחברים וביחד וילדים ומשפחה, ונורית שבשקט בשקט עוזרת גם לאחרים לבנות משפחה. נורית רוצה שלכולם יהיה טוב, לא משתתפת במלחמות של כבוד ויוקרה, היא הרי יודעת מה באמת חשוב בחיים.

למעלה מחמישים שנים אומרת לי שאין טעם להתעצבן, צריך לקבל את הסביבה, צריך לשמוח עם כל הטוב שיש לנו, צריך לעזור איפה שכואב וקשה ולא צריך לחכות למדליות. נורית אהבה את החיים, אהבה לתת, אהבה להיות בן אדם. פעם היא אמרה לי שבקיבוץ יותר קל להיות בני אדם.

ואהבה וגאווה עם חמישה ילדים ונכדים שמביאים שמחה, והכיף שנותנים לה לעזור ולפנק.

נורית שלא הצליחה לריב עם אף אחד 68 שנים כי לא היה משהו שממש שווה לריב בשבילו.

נורית שכשהיית חולה היא הייתה הראשונה לבוא לבקר ולעודד.

נורית, בשנים של המחלה הקשה שלה לא ידענו לתת לה את הקירבה והתמיכה שהיא ידעה להפוך לדרך חיים. כי נורית הרי לא מבקשת, היא רגילה לתת מעצמה. כשקשה לה ממשיכה לעודד אותנו שיהיה בסדר, ובשארית כוחה ממשיכה לדאוג ולהתעניין בכל סביבתה.

נורית, אישה יפה שכל כך רצינו אותה איתנו עוד הרבה שנים, נורית שתמיד אהבנו כי תמיד היא נתנה לנו הרגשה שכל כך פשוט להיות עם הטוב, לאהוב את מה ואת מי שיש, להיפרד מהעולם בלי טענות, רק עם העצב הגדול כי היא הייתה פשוט שייכת לחיים.

שאל קנז- קיבוץ גן-שמואל

1941 - נורית עם אמה חייה בקר לבית צורף, על הטיילת בת"א.